

Arrest

nr. 125 022 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 december 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 19 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd. Deze beslissing, die verzoeker op 19 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Per aangetekend schrijven van 26 mei 2014, dus na de sluiting der debatten ter terechtzitting, doet verzoeker een bundel documenten aan de Raad toekomen met een begeleidend schrijven waarin hij vraagt om *“die documenten goed na te kijken”*. De Raad ziet geen aanleiding om naar aanleiding hiervan de debatten te heropenen, daar niet blijkt dat verzoeker deze documenten niet eerder had naar voor kunnen brengen, hij in het begeleidend schrijven op geen enkele wijze uiteenzet hoe deze documenten dienstig kunnen zijn ter weerlegging van de in punt 4.2. bedoelde beschikking en het de Raad niet toekomt dit ten behoeve van verzoeker in diens argumentatie in te passen.

3. Over de ontvankelijkheid

Onder middel moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt ter terechtzitting ambsthalf vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel middel heeft ontwikkeld tegen de tweede bestreden beslissing. Verzoeker betwist dit gegeven niet en stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

4.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 17 maart 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op datum van 18 maart 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

4.3. Verzoeker richt op 31 maart 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2

van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 mei 2014 staat, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord [...]. De verzoekende partij zet uiteen dat zij sinds 2001 in België verblijft, dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst waar zij niet over enige contacten of bestaansmiddelen zou kunnen beschikken en poneert dat zij in België vier kinderen heeft die zich niet zouden kunnen aanpassen aan het onderwijssysteem in haar land van herkomst. [...]”*

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij sinds 2001 in België verblijft en geen enkele sociale of financiële band meer heeft met zijn herkomstland, merkt de Raad op dat dit betoog een herneming van de argumenten zoals ontwikkeld in het verzoekschrift betreft. In de beschikking van 17 maart 2014 werd, wat dit betreft, reeds gesteld dat dat hiermee niet wordt aangetoond dat de eerste bestreden beslissing de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur schendt en dat in zoverre verzoeker kritiek geeft op deze beslissing, dit blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling, doch het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoeker verwijst tevens naar de aanwezigheid van vier schoolgaande kinderen in België, doch de Raad merkt op dat dit element niet in het verzoekschrift werd aangevoerd. Hierbij dient te worden herhaald dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie uitmaakt en dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, reeds in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Verzoeker maakt niet aannemelijk, en de Raad kan dit ook niet vaststellen, dat de aanwezigheid van kinderen in België en hun onmogelijkheid mee terug te keren naar verzoekers herkomstland omwille van hun schoolcarrière, niet reeds in het verzoekschrift kon worden ontwikkeld. Dit element kan derhalve niet dienstig slechts voor het eerst worden opgeworpen op de terechtzitting naar aanleiding van de vraag tot horen. Daarenboven heeft verweerder dit element wel degelijk in zijn beoordeling betrokken en gesteld dat verzoekers partner en kinderen tevens een negatieve beslissing in het kader van hun aanvraag om verblijfsmachtiging hebben gekregen en het grondgebied dienen te verlaten.

Gelet op bovenstaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de beschikking onterecht werd genomen. Derhalve brengt hij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

De middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA